

El dopatge, temptació irresistible

Històricament el món de l'esport ha donat molta importància a l'establiment de regles i normes que garanteixin la igualtat de condicions dels participants, tant per l'equitat necessària entre tots ells com per assegurar la legitimitat de la competició davant dels espectadors i dels seus finançadors.

Tant és trampa "escapar-se" en una sortida d'una prova d'atletisme com posar una ferradura dins del guant d'un boxador. Aquest procés arriba fins a controls tan perturbadors com el del sexe per assegurar la condició femenina de les esportistes. Però de totes les trampes, la més estesa i de més difícil detecció és el dopatge.

El dopatge és rebutjable d'arrel i hem de lluitar decididament per evitar que es produeixi perquè afecta els principis més bàsics de l'esport: l'esport i la competició com a element formatiu i d'oci, escola de conducta i d'actituds en la vida ordinària; l'alta competició com a espectacle de gran transcendència social moltes vegades, i amb grans interessos econòmics en joc; i l'esportista d'elit com a ídol i per tant subjecte d'admiració i model.

El dopatge afecta la necessària transparència i credibilitat del fet esportiu. Ara bé, el dopatge és sovint una temptació irresistible quan un millor rendiment esportiu pot tenir una extraordinària ressonància social i una desproporcionada repercussió econòmica. Jo crec que normalment l'esportista dotat és conscient del fet, de la seva il·legalitat i del risc que el dopatge li pot comportar, fins i tot per a la seva salut.

Al meu parer ha ajudat a l'extensió actual del dopatge la comercialització massiva de l'esport que ha potenciat com a agent principal la televisió fins convertir-lo en un fenomen polític i sociològic. Això ha provocat: la progressiva professionalització d'esports i d'especialitats fins fa poc temps minoritàries; la conversió de l'esport en un instrument de prestigi nacional; la multiplicació de l'impacte econòmic que pot representar l'èxit, tant per a l'esportista com per al seu entorn; i la necessitat de mantenir el rendiment esportiu al més alt nivell durant períodes de

temps cada vegada més llargs i amb puntes d'intensitat d'esforç cada vegada més freqüents.

Quan un corredor de cotxes de Fórmula 1, un boxador, un jugador de bàsquet de la NBA o un tennista poden guanyar, en el conjunt de la seva activitat, xifres superiors als 1.000 milions de pessetes l'any, el cap roda i la consciència i la prudència tremolen. L'esport és mesura del prestigi internacional, d'orgull nacional i fins i tot, índex de modernitat i lideratge. Així pot arribar-se a l'aberració d'un estat, l'antiga Alemanya oriental, que va convertir la potenciació del dopatge en una qüestió d'investigació prioritària.

Tots recordem casos com ara l'escàndol ciclista d'aquest estiu passat, o la més que sospitosa regressió de les marques en els llançaments de pes, disc i martell en atletisme, etc. Per això voldria fer una proposta i una reflexió:

"El dopatge és rebutjable d'arrel i hem de lluitar per evitar que es produeixi perquè afecta els principis bàsics de l'esport."

Els controls antidopatge s'haurien de fer en totes les competicions importants i de primer nivell (l·ligues professionals, campionats, etc.) i sobretot en els esports més majoritaris i televisius: futbol, bàsquet, tennis, golf, etc., i no només a un o dos participants per mostreig. No és raó per oposar-s'hi, ni el cost dels controls antidopatge, ni la manca de laboratoris preparats, ni les incomoditats per a l'esportista,

i molt menys els possibles errors o manipulacions que es poden cometre en els controls i mostres. El que està en joc és molt més important.

Per a mi el dopatge és comprensible, però no és acceptable. Probablement és una batalla perduda la lluita antidopatge davant el cúmul d'interessos que es mouen, però pensem en l'efecte dramàtic que es pot produir; el desprestigi i l'escàndol del dopatge pot provocar una conceptualització d'immoralitat generalitzada en tots els esports, i en totes les persones que giren al seu entorn: àrbitres i jutges, tècnics i entrenadors, clubs, federacions i patrocinadors. Això, a més de no ser just, seria molt corrosiu perquè afecta una escala de valors que les persones i la societat hem de mantenir si volem ser respectats i lliures.

**Ex-secretari d'estat per a l'esport*